

l'hereu de can Camp de l'Ametlla; uns béns que Josep Barbany tenia a Santa Eulàlia; els béns del veí de Santa Eulàlia Pere Molins; els béns de Josep i Maria Verneda i Vendrell, de Sentmenat; els béns d'Antònia Estavanell i Rocafort, de Bigues, i els béns de Jaume Font, de Reixac. La presència d'aquesta Candela va perdurar fins al nostre segle, ja que l'any 1921 encara s'esmenta un altar dedicat a la Verge "de la Llàntia i Candela". Era, doncs, una tradició ben antiga.

La primera notícia sobre un rector de la parròquia de Santa Eulàlia correspon a l'any 1273, quan el prevere Bernat de Torra es va disputar amb el rector de Sant Genís de l'Ametlla, Bernat de Montornès, el delme d'unes terres de can Plantada (el delme era un tribut que consistia en una fracció variable -normalment una desena part- de la collita). El següent rector que coneixem, Ramon de Miravalls, va establir en emfiteusi una peça de terra dita la Clota a Pere de Brustenga l'any 1295.

Les campanes actuals van ser beneïdes i instal·lades l'any 1961, essent rector Mn. Francesc Martínez.

A partir del segle XIV, gràcies al registre de les Visites Pastorals que es conserva a l'Arxiu Diocesà de Barcelona, ja tenim més informació sobre l'església de Santa Eulàlia i els seus rectors. Curiosament, però, la primera notícia que hi trobem no afaforeix gaire el rector de la parròquia. Així, l'any 1307, quan el prevere era Pere de Molins, els parroquians Berenguer Sesfeixoles, Guald de Canals, Jaume de Santa Eulàlia i G. de Clarevals van declarar que el citat rector mantenia una relació adúltera amb la muller d'un tal Bartomeu Prat. Per aquest motiu, el bisbe va castigar Pere de Molins amb una multa de 100 sous, i el va amenaçar d'apartar-lo de la parròquia si era vist amb aquella dona en un lloc sospitos. Malauradament, aquesta no era una situació exclusiva de Santa Eulàlia. Un dels principals problemes de l'església medieval era el comportament del clergat secular. D'aquesta manera, en aquests mateixos anys, els rectors de Caldes de Montbui també eren acusats de la mateixa infracció. I els casos dels rectors de Palaudàries, de Sant Feliu de Codines o de Sentmenat eren pitjors, ja que, segons la visita pastoral de l'any 1305, mantenien una concubina a casa seva i fins i tot tenien descendència.

Durant aquest segle XIV, el bisbe de Barcelona era qui nomenava el rector de la parròquia de Santa Eulàlia de Ronçana, tot i que el prior del monestir de Sant Miquel del Fai tenia el dret de presentació. Finalment, però, el Papa Climent VIII va unir la capellania a la mensa capitular de Barcelona l'any 1381. Aleshores, a la nostra església hi havia un personatge destacat, el rector Nicolau Oromir. L'any 1363 era rector de